bloc notes

La Tokio?...

O informaţie din Berlin, ne-a adus eri vestea că România s'a înscris la Olympiada de handball, care se va disputa la Tokio în 1940.

Trebue să mărturisim că această informaţie ne-a surprins din două motive. Am fost plăcut impresionaţi la gândul că ţara noastră va participa la Olympiadă, dar în acelaş timp ne-am pus o serie de întrebări legitime, la care răspunsul a fost invariabil negativ.

Handballul românesc este poate unul din cele mai minore sporturi, cu toate că frumuseţea lui egalează footballul. Plin de dinamism, cu faze emoţionante, atletic, handballul îşi deapănă existenţa în anonimat, cunoscut de puţini, dar preţuit de cei cari l-au văzut vreodată. Şi totuşi la noi acest sport este aproape inexistent.

Tokio?

Frumoasă ideie, dar realizabilă? Propagandă?

Poate, dar insuficentă, din moment ce clasa handballului românesc — trebue să recunoaştem — este departe de a altor ţări. (La Berlin ne-am clasat penultimii).

Insă Tokio este departe şi un drum până la ţara lui Fuji—Yama costă mai mult decât întreţinerea şi drumul întregei echipe la Berlin.

De unde bani? O federaţie săracă, care face intrări la un match 33 de lei, îşi poate permite luxul unei deplasări în Japonia?

Iată câteva numai din chestiunile pe care înscrierea noastră le ridică cu vehemenţă şi tot acestea sunt motivele pentru care o socotim numai ca o «înscriere» pe hârtie, care va rămâne — din lipsă de scop — irealizabilă.

Federaţia noastră de handball poate însă face altceva, înainte de a-şi grăbi înscrierea la o competiţie la care nu poate participa.

De ce nu se încearcă popularizarea acestui sport în masse, printr'o acţiune susţinută care să arate spectatorilor noştri frumuseţile acestui joc. Majoritatea sportivilor nu cunosc handballul decât din auzite. Să se facă echipe, să se organizeze reclamă, să se aducă la noi adversari din străinătate, să se încerce popularizarea şi ridicarea handballului din categoria sporturilor minore.

Japonia?

A, da! Frumos pământ şi splen, did voiaj. Faci înconjurul lumei, pentru a ajunge în ţara de basm a feţelor galbene cu ochi în formă de migdală. Acolo trăeşti în mijlocul unei civilizaţii milenare, îţi plimbi ochii peste plisagii de vis şi de poveste, după cum vis şi poveste este şi prezenţa handballului nostru la Tokio.

O ironie...

Silviu Herescu

Din istoria boxului mondial...

SAM MINTO - boxeurul cel mai bătrân din lume

a învins zilele trecute la Londra pe ultimul său adversar

La 47 de ani, după o carieră aventuroasă

Revista franceză «Sporting» publică următorul interesant reportaj:

Intr'o mică sală dela periferia Londrei, la «King's Livn», pentru a fi mai precişi, a avut loc Miercurea trecută, o reuniune de box, ca multe altele. Cu toatecă era fără importanţă, totuşi din tr'un puncte de vedere această reuniune prezenta un interes particular. Se vedea, într'adevăr, disputându-se ultima luptă a boxeurului cel mai în vârstă, încă în activitate. Numele său: Sam Minto; vârsta: 47 de ani; de rassă neagră.

Dacă acest nume nu spune nimic tinerei generaţii de sportivi, vârsta în tot cazul, va atrage atenţia acelora cari cunosc eforturile constante cerute unui boxeur. Acest adevăr va fi încă mai valoros în cazul de care ne ocupăm, după cum se va vedea mai jos: Gândiţi-vă, pentru a face o comparaţie cu «veteranul» Marcel Thil, definiţia conferită de cei 33 de ani, cu 14 mai puţin decât Sam Minto.

Pentru lupta sa de adio, a întâlnit pe Sammy Dent, un boxeur al cărui nume nu a prea fost auzit. Acest al doilea Sammy avea, evident, un mare avantaj de vârstă şi domina deasemenea la începutul luptei, ceeace nu l-a împiedicat de altfel să meargă la pământ de cinci ori.

Acest ultim bilanţ situează îndârjirea ultimei lupte a lui Sam Minto.

La ultimul rond, Sam Minto, fu văzut făcându-şi semnul crucii, astfel cum avea uneori obiceiul, în cursul carierei sale, dar de data aceasta ritul era cu mult mai solemn, bravul mulatru, cu sufletul ruinat dar stăpânit de sinceritate, ca şi cea mai mare parte din semenii săi, mulţumea Atotputernicului că l'a condus sănătos şi teafăr la sfârşitul unei serii de nu ştiu câte sute de întâlniri.

Şi arătându-şi recunoştinţa el se hotărâ să-şi expedieze adversarul la pământ. Ultimul său knock-down, ultima sa repriză, a coincis cu ultima sa victorie căci el fu declarat învingător la puncte al lui Sammy Dont.

DECADERE

A trecut câtva timp decând am fost surprinşi când am auzit că Sam Minto era încă în decădere. Trebue să vă spunem acum şi pentru ce:

Acesta a întâlnit pe Charles Ledoux în..., 1912. Este un sfert de secol de atunci.

La Paris, la Elysée—Montmartre, a avut loc întâlnirea, în vremea când ringul era înălţat în mijlocul salonului de dans, în sala organizaţiei pugilistice «Premierland Français», prezidată de Philippe Roth, astăzi proprietar al lui «Central Sporting Club». Unul din organizatorii întâlnirii, Ledoux — Sam Minto a fost C. W. Herrny, azi redactor la «Sporting», care-l văzuse şi remarcase la Londra şi-l semnalase organizatorilor din Paris.

Sam Minto sosi la Paris. El părea, cu toate că era foarte muşculos, puţin cam fraged ca să înfrunte un om care-şi culca adversarii ca pe nişte popice.

Se pare că organizatorul Toth, nu prea era sigur de fizionomia pe care o va prezenta lupta dar Guiller, care era atunci managerul lui Ledoux, părea perfect liniştit. Dar ca să nu mergem prea departe cu aceste consideraţiuni vom extrage din «Sporting», din timpul acela, câteva comentarii asupra întâlnirei lor:

«Dacă Guillier şi-a muşcat de multe ori degetele în cursul matchului, numeroşii spectatori au aplaudat încontinuu, bucuroşi să asiste la o bătălie minunată.

Foarte frumos specimen al rasei negre, Minto este foarte mobil, practicând un joc de picioare înşelător. Servit de alonja sa, opreşte bine cu o stângă care îşi găseşte foarte adesea locul, dar îi lipseşte puterea; cât despre dreapta sa nu o plasează de cât în upper-cut-uri şi crochet-uri într'o bruscă deţinere când îşi vede adversarul obosit de a-l fi lovit în mănuşi.

Ledoux demoralizat, de această tactică nu a reuşit deloc să-şi impună jocul său obişnuit... Se găseau prezente două jocuri absolut neasemănătoare, două şcoli diametral opuse şi dacă e adevărat că extremele ating aceştia au confirmat regula făcând o excepţie.

La al cincilea round Ledoux îi plasează o «stângă» la stomac şi Minto căzu în genunchi pentru a se ridica imediat.

Era în aceasta începutul evident al sfârşitului acestui match. In al şaselea round mulatrul recăzu la pământ, de data asta pentru a fi numărat de cinci ori, repetând figura în repriza următoare pentruca însfârşit să fie definitiv bătut în al nouălea round, în următoarele împrejurări:

(Tot după «Sporting»):

«Ledoux, încolţind pe negru în coarde, încercă un crochet de dreapta la maxilar; Minto aplecă capul, dar primi lovitura atât de nenorocit încât i s'a rupt urechea. Se aplecă zăpăcit şi învins de durere nu putu să se ridice, în timp ce publicul făcea învingătorului o ovaţie, cu atât mai delirantă, cu cât temerile unei înfrângeri au fost, la un moment dat foarte vii.

Invinsul primi de asemenea o atenţie bine meritată».

Să nu uităm că Charles Ledoux era boxeurul cel mai teribil la greutatea sa.

HRANIT, CULCAT, SPALAT...

Sam Minto, de câţiva ani a «infuncat» provincia. In fiecare loc în care a boxat el a plăcut publicului şi în consecinţă a fost recerut de către organizatori.

Această popularitate nu a scăpat proprietarului unui «booth» şi el vechiu boxeur. Un «booth», trebue să vă spun, este o baracă «de moşi», boxând aici oricine venea; caracterul sportiv

al acestor săli pugilistice fiind încă admise, fiindcă nu lipsesc amatorii.

Omul nostru, care ţine la renumele stabilimentului, l-a angajat pe Minto pentru un sezon pe hrănit, dormit şi spălat fără a mai primi însă un ban. Pentru a avea bani Sam a trebuit să bată oamenii cari i-au fost opuşi, cu scopul să smulgă «bursele» oferite, în parte, de public.

Or, cu toate că a avut de multe ori de aface cu boxeuri mai grei ca el, cu toate că suflul a început să-i lipsească, mereu abilul mulatru s'a apărat pe ring într'un fel remarcabil astfel că angajamentul său fu reînoit an cu an.

El putu chiar să-şi strângă o mică avere.

Dar «noblesse oblige», Sam Mirto a ţinut să dispute ultima sa luptă la Londra...

— Uite, se întoarce calu'... Iar a eşit călare Presul...

Braun Coloman

Juventistul Braun este una din vedetele zilei. Munca depusă pentru ridicarea Juventusului şi Sportului Studenţesc au conferit acestui meticulos profesionist aureola la care avea drept.

Nu vom face, în rândurile ce urmează, elogiul lui Braun. Alţi confraţi, în timp util, în cuvinte bine simţite, au arătat care sunt calităţile acestui profesionist.

Braun, înainte de a juca la Juventus, a fost half centru la Amefa din Arad. Acolo şi-a făurit o reputaţie invidiată.

Trecând în revistă cariera-i de football, care are o durată de 20 ani, cititorii noştri ar putea reţine multe lucruri folositoare. Dar nu acest lucru ne interesează în cadrul anchetei noastre, ci care este goalul pe care Braun îl socoate «al lui», care este cel mai frumos goal marcat în lunga-i carieră.

— AI MARCAT MULTE GOALURI IN CARIERA?

— Deşi am jucat totdeauna centru half, mă pot lăuda că am marcat multe goaluri. Eram goalgetterul Amefei. In fiecare an primeam medalia clubului pentru cele mai multe goaluri marcate. Ceeace nu-i puţin lucru, dacă se ţine seama că Amefa avea pe atunci centru atacant pe Walter, care în prezent joacă la Craiu Iovan. Shotul meu era însă extrem de puternic şi atunci când îşi găsea direcţia nu greşea niciodată. Şi astăzi aş fi capabil să marchez goaluri.

Publicul însă m'a determinat să renunţ la a mai trage spre poartă. Orice greşeală în shotat este sarcastic comentată şi acest lucru nu-mi convine.

— CARE ESTE CEL MAI FRUMOS GOAL CE-AI MARCAT?

— Trebuie, dintr'un început să specific că goalurile cele mai frumoase sunt opera întâmplării iar nicidecum a unor acţiuni savante. Dovedeşte aceasta modul cum am înscris eu goalul pe care-l socot cel mai frumos din carieră.

Era, în vara anului 1930. Amefa îşi terminase jocurile oficiale. Jucătorii se risipiseră, într'un concediu binemeritat, pe la casele lor. Intr'o zi, mă întâlnesc cu un domn inginer, actualmente con-

(Continuare în pag. III-a)

NOAPTEA RAFUIELILOR

Hoţii păcăliţi şi o discuţie violentă la „Trei Coceni"

(La cimitirul «Trei Coceni», noaptea. Atmosferă de cimitir, lugubră. Doi hoţi de cimitire vorbesc între ei).

PRIMUL HOŢ

Ar fi o mare lovitură, cu care ne-am îmbogăţi
Dacă-am găsi un stârv de ăla cu haine şi bijuterii.

AL DOILEA HOŢ

Dar cei vii nu iau banii cu dânşii în pământ...
Să luăm, la întâmplare pă cel dintâi mormânt.

(la mormântul «Nouei formule»)

PRIMUL HOŢ

Dar ce-o fi asta frate, nu văd deloc buchete,
Doar panglica-asta scrisă pe ea: «Fără regrete».

AL DOILEA HOŢ

Hai că nu-i timp de cobză, că noaptea nu e mare,
Vezi ce se mai aude la ea prin buzunare.

PRIMUL HOŢ

In buzunarul ăsta, e un chiştoc cu scrum,
In ăsta e doi nasturi şi-aicea vânt şi fum...

AL DOILEA HOŢ

Şi'n buzunarul ăsta, d'aicea, dela spate,
Bilete de favoare, la football... refuzate!

PRIMUL HOŢ

Se vede că-au fost alţii, că's toate curăţate,
Eu zic să-i dăm, să aibă, un act de paupertate.

(Fiind scotocită, «Noua formulă» s'a trezit din... somnul cel de veci. In acelaş timp, «Vechea formulă» se pregătea să plece spre Comitetul federal, unde-a fost rechemată).

NOUA FORMULA (mirată)

Dar cine mi-a făcut-o? O haimana, o ţoapă...

VECHEA FORMULA

O viaţă-ai dat în gropi, şi-acuma eşti în groapă.

NOUA FORMULA

Cum, şi mata aicea? Vai ce mai satisfacţie,
Dar cum de încă nu eşti intrată 'n putrefacţie?

VECHEA FORMULA

M'au preparat cu sare, piper.... ca pe-o salată
Ştiau că-o să mă cheme, odată şi odată.
Dar cum se face dragă, pe ploile-astea reci,
Că te-ai trezit din somnul... din somnul cel de veci?

NOUA FORMULA

Păi tocmai asta-i buba, mă simt aici... plouată!
Dar àpropos, ia spune-mi, dece eşti supărată?
Deşi eu sunt puştoaică şi tu bătrâna damă,
Fiind şi eu formulă, dă-mi voie să-ţi spun «mamă!».

VECHEA FORMULA

Făcuşi ceva reţete în viaţă?

NOUA FORMULA

Nici un leu...

VECHEA FORMULA

Păi dacă mi-eşti din astea, nu-ţi sunt mamă eu!
Fugi la loc în groapă, încă-odată mori,
Şi-ţi va fi mormântul, trist şi fără flori.

NOUA FORMULA

Hai ia-mă şi pe mine spre zări mai luminoase...
Tu stai printre morminte aici, huo! la oase!
Nu poţi să mergi cu mine, cât ai fi de şarmantă...
Mergând pe străzi ai fi doar... cadavră ambulantă!

A. Nol

Marea performanţă a lui Budge

Din Melbourne se anunţă: Dupăce Budge şi Mako au pierdut matchul de dublu în faţa lui Crawford—Mc. Grath, Budge s'a plâns că simte mari dureri la umeri. O cercetare medicală a constatat, că campionul mondial de tennis, care a suferit în America un accident de automobil, n'a scăpat teafăr, deoarece a suferit o leziune la coasta.

Medicii au permis lui Budge să dispute finala campionatului contra lui Bromwich şi amercanul a reuşit să câştige titlul Australiei, învingându-şi adversarul cu 8:6, 6:3, 9:7. S'a văzut însă la serviciu, că Budge nu este sănătos şi loviturile sale n'au fost atât de puternice ca de obicei.

Budge va avea nevoe de un repaus mai îndelungat.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

X

Tocmai când reuşisem să leg strânse prietenii cu corifeii «Tirului» sosi vacanţa cea mare şi prima «ruptură» se produse.

Serbarea de fine de an a corespuns unui strălucit succes şi cei ce s'au remarcat au primit frumoase recompense. A doua zi încă, sala rămase goală şi goală a rămas timp de trei luni.

Deacum, basinul societăţii era singurul loc de întâlnire al elevilor. Dar, mulţi din ei, flăcăi sănătoşi de ţară, plecaseră să-şi petreacă vacanţa, în comunele lor natale, astfel că, întrunirile nautice erau destul de sărace în participanţi. Mai rar se întâmpla să ne găsim pe lespezile încinse ale basinului, un grup mai răsărit.

Moş Bucur şi Ramiro erau singurii oameni pe cari îi vedeam zilnic dar, noi cei mici nu prea aveam nas să ne apropiem de ei. Ni se păreau că fac parte dintr'o pătură socială superioară, în care nu ne era îngăduit să pătrundem.

Astăzi când îmi reamintesc, în special, de blândeţea şi atitudinea părintească a lui Moş Bucur, aproape nu-mi vine să cred că, pe acele vremuri, distanţa dintre noi şi el avea proporţiile unei prăpastii.

Se vede însă că preocupările zilnice ale maestrului de înot, erau acelea cari făceau imposibilă o apropiere între noi şi el.

Intr'o zi, pe uşile cabinelor basinului, afişe multi-colore ne atrase atenţia. Ne îngrămădirăm în jurul unuia şi nu ne fu greu să descifrăm un balon sferic a cărui nacelă era înlocuită cu un fel de trapez la capetele căruia fâlfâia un drapel românesc şi o flamură roşie brăzdată în cruciş, de linii albastre.

Din textul afişului nu descifrarăm decât un singur cuvânt: Scott. Limba străină în care era făcută tipăritura reprezenta pentru noi, necunoscutul.

Ceva mai târziu furăm lămuriţi de un binevoitor cunoscător al limbei engleze, care ne spuse că, în Dumineca următoare, pe câmpul de aviaţie dela Chitila, căpitanul englez Scott va executa o lansare cu paraşuta, dela 800 metri.

Ajuns acasă, contra obiceiului şi spre surprinderea părinţilor, răsfoii «Universul» spre a găsi noutăţi în legătură cu evenimentul. Nu am întârziat să-mi ating scopul şi câteva minute după aceia eram în curent cu întreaga chestiune.

Ai mei luaseră şi ei cunoştinţă de încercare pe care căp. Scott urma să o facă şi stabiliseră pentru Dumineca viitoare, o expediţie la Chitila.

Nu mi-au comunicat însă nimic, lăsându-mă, spre desnădejdea mea, să cred că nu voi fi martorul îndrăsneţei tentative şi părând a rămâne neînduplecaţi în faţa insistenţelor mele.

Eu însă, nu înţelegeam să lipsesc dela o atât de importantă încercare şi nu mă dădeam bătut. Mă rugam, cât era ziulica de mare, să mergem şi noi să vedem pe căpitanul Scott. Lamentările mele înseninaseră inima şefului de atelier al tatălui meu care, în curent cu situaţia, îmi anunţă îmbucurătoarea veste a participărei noastre la tentativa englezului.

Faptul se petrecea într'o Miercuri sau Joi şi cele câteva zile cari mă despărţeau de data evenimentului, mi s'au părut secole.

In fine, ziua cea mare sosi. Pe drumurile cari duceau la proaspătul aerodrom, lumea se îmbulzea în mod cu totul neobişnuit astfel că circulaţia era anevoioasă şi caravana noastră ciclistă înainta anevoios.

Când am ajuns pe o şosea naţională — nu-mi reamintesc exact pe care, dupăcum nu-mi pot aduce aminte precis unde era locul aerodromului — circulaţia se descongestionă şi puturăm avansa mai lesne.

Câmpurile, de o parte şi de cealaltă a soselei, erau înţesate de lumea care nu-şi putea permite luxul unui bilet de intrare.

Inaintam spre câmpul de aviaţie, când în urma noastră distinserăm un uruit al unei motociclete care trăgea greu şi curând trecu pe lângă noi d. Alois Pucher, care avea în remorcă, legaţi cu o frânghie, mai mulţi biciclişti.

Ne traseră cu tifla şi se înfundară pe sosea. Câteva minute mai târziu ne găseam la câteva sute de metri de poarta aerodromului, în imposibilitate de a mai avansa. Publicul se îngrămădise în număr enorm şi, pe aerodrom numai puteau pătrunde nici posesorii de bilete.

Ai mei nu îndrăgeau aglomeraţia astfel că, părăsirăm soseaua şi intrarăm în câmpul din stânga unde câţiva pasionaţi ai bicicletei şi motocicletei făcuseră roată în jurul d-lui Pucher.

Manevra noastră s'a dovedit a fi bună căci, pe lângă faptul că insistenţele de a intra pe aerodrom nu ar fi dus la rezultat, am fi fost privaţi şi de compania distractivă a aceluia care, cu câteva minute mai înainte ne persiflase, trecând, relativ repede, pe lângă noi.

Nu am aşteptat prea mult în câmp şi deodată, din curtea aerodromului se repezi către cer, o imensă sferă galbenă. Căpitanul Scott «decolase» şi balonul său, bătut de vânt, urca în sus şi se îndrepta spre locul unde ne găseam.

Pe trapezul ce ţine loc de nacelă, îndrăzneţul aeronaut executa sigur şi precis, apreciate mişcări gimnastice.

Balonul care avea, într'una din părţi, atârnată paraşuta desfăcută din tocul ei şi prelinsă pe o sferă sburătoare, urca cu destulă rapiditate.

Pe măsură ce distanţa se mărea, aeronavă şi aeronaut se micşorau văzând cu ochii. Apoi, ceva par'că se rupse din sfera gălbue şi o clipă mai târziu, căpitanul Scott plutea în văzduh, legănat de paraşuta sa, în timp ce balonul pe care îl părăsise începuse să-şi piardă forma sferică.

Inainte de a se arunca în gol, căp. Scott deschisese supapa de siguranţă şi acum ca şi el, balonul cobora legănat de vânt.

Diferitele curente de aer au făcut ca aeronautul să-şi termine coborârea la vreo 2 km. de aerodrom şi balonul să-şi găsească loc de odihnă, undeva, pe malul lacului Herăstrău.

Incercarea reuşise şi lumea entuziasmată nu mai înceta cu ovaţiile la adresa îndrăsneţului sburător.

Odată «reprezentanţia» terminată, lumea grăbea spre casă şi o nouă îmbulzeală se produse. Toţi căutau să-şi facă loc de trecere spre a ajunge în oraş înainte de căderea serii.

Noi rămaserăm liniştiţi la locurile noastre, asistând cu oarecare interes la pregătirile pe cari le făcea d. Pucher spre a urni din loc, caravana sa.

După câteva minute, motorul porni şi condusă de pilotul său, motocicleta începu să tărască după ea 7-8 biciclişti. Când acest original echipaj a dispărut din raza noastră vizuală o porniserăm spre casă.

Nu acoperiserăm însă nici 2 km. şi în depărtare zărirăm caravana d-lui Pucher. Ni se părea însă curios că echipajul se mişca foarte încet şi uruitul motorului era inexistent.

Când ne-am apropiat nedumerirea noastră se mări căci, în loc să fie în frunte d. Pucher încheia plutonul şi învârtea de zor la pedalele motocicletei (pe acele timpuri, ca mijloc de siguranţă, motocicletele aveau şi pedale).

Ce se întâmplase?

Motocicleta refuzase să mai funcţioneze şi d. Pucher nevoind să-l prindă noaptea pe drum a găsit imediat soluţia salvatoare. A inversat, pur şi simplu, rolurile şi, acum cei cari profitaseră la venire de puterea motorului se înhămaseră acum, să ducă povara la Bucureşti.

Am trecut mai departe, întorcându-le tifla pe care ne-o strecuraseră la venire şi amurgul ne găsi acasă.

JENNY DUMITRESCU